

**РІВНЕНСЬКИЙ МІСЬКИЙ ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
УПРАВЛІННЯ ОСВІТИ**

Рівненська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 3

***Листи до мами
(невідправлені)***

***Іваницька Тетяна -
учасник
XV Всеукраїнського конкурсу
учнівської творчості,
присвяченого 25-й річниці
Незалежності України***

Рівне - 2016

Мати...Мама...Матінка...Матуся...Ніхто й не намагається порахувати, скільки разів ми звертаємося до неї протягом свого життя, свідомо й у безпам'ятстві, у дитинстві й дорослому житті, перебуваючи поряд і досить далеко. Безліч разів! Навіть тоді, коли почути вона може тільки серцем, бо ти звертався подумки...

Мама...Вона найбільше посіяла у душі любові до людей, рідної землі, бажання творити добро і жити за покликом серця. Тому і до неї любов особлива, як і до Батьківщини. Та, на жаль, не у всіх синів. Забули декотрі з них і про матір, і про Батьківщину, забули і слова Великого Пророка:

...хто матір забуває,
Того Бог карає,..
Чужі люди проганяють,
І немає злomu
На всій землі безконечній
Веселого дому.

Сини... Сини... На Матір руку підняли... Покинули... Пішли шукати кращої ... З братами воюють, бо не „розпитали мучеників: кого, коли, за що розпинали!” Високі могили знову з'явилися на Україні.

Коли ж припиниться „ срамотня ...година”? Коли „ оживе добра слава, слава України”?

Мамо!

Як Ви живете? Не надто важко? Я сподіваюсь, що ви бережете себе? Як наше село, поки я тут? Зміни відбудуться. Скоро все стане іншим і ми будемо щасливі! Мамо, як будинок? Наш сад все так само пахне ромашками і бузком? Я все згадую, як в дитинстві Ви наказували мені: «Не ламай бузок для своїх подружок, колись він нагадуватиме тобі про рідний дім, а якщо зламаєш, то це буде лише стовбур. Бережи його!». Я ж не слухав тоді і тихо тягав гілки п'яно-пахучої квітки Наталці. А як вона ? Не дочекалась мене?

Чув, вийшла заміж. Чому не писали мені про це? Думали, ранить? Все бережете мене, як і роки назад.

Мамо, не робіть цього більше. Тепер я сильний. Я зможу Вас захистити. Повірте, матусю, я не втратив тепла свого серця. Тут не страшно, якщо знаєш, за що борешся. Хіба що смерть страшна, коли її спостерігати... День за днем я не припиняю вірити у світле майбутнє і чекаю закінчення війни, але чи дочекаюсь? Чи зможу я побачити свою величну Батьківщину багатою, розкішною, щасливою і справедливою? Вмирати не страшно. Страшно покинути Вас і Україну. Що ви будете робити в пітьмі злоби і брехні? Тоді це ніколи не закінчиться. Рідна моя, як приємно Вам писати.

Ми встаємо дуже рано, тому я змінився, як Ви й хотіли. Тепер я спортивний, дужий, і з радістю носив би Вам відра з водою до хати, з прозорою, холодною водою, яка відразу приводить до тями після нічних прогулянок. Потім ми снідаємо, якщо ніхто не стріляє. Я сумую за Вашими варениками з сиром і картоплею, та й з капустою теж! Я їв би зараз все, що приготували Ваші руки! Як я сумую за цим, мамо! І за борщем, гарячим, перченим, за Вашим рецептом. Ранки тут прохолодні, іноді доводиться замотувати ноги у ганчірки, щоб не відмерзли. Особливо, коли температура падає нижче нуля. Тоді небо зовсім синіє, як удома, а трава приспана інеєм. І все ніби як завжди. Ні звуків куль, ні „Градів”, ні вибухів. Все завмирає у мирному сні, і я, зачарований цим видом, сиджу і хочеться плакати. Ви вчили мене не плакати, пробачте за ці хвилини слабкості.

День летить швидко, якщо зброю не випускаєш із рук. Тоді надвечір руки трусяться від болю і напруги. Мамо, я прошу Вас, не здавайтесь! Кажіть всім, що ми виборемо гідну долю для України! Не смійте плакати! Я живий! Я солдат! Пам'ятаєте мої слова, коли я їхав? „Слава Україні! Героям слава! Слава тим, хто береже наше мирне небо! Сором зрадникам і запродавцям! Я не хочу сидіти, доки гине Батьківщина, а Ви не плачте.”

Мамо, мушу ставати до бою! Я напишу ще!

Без дати...

Ваш Василько

Рідна!

Ви гарно спите? Виконуєте всі рекомендації лікарів? Вам потрібно берегти себе. Ось приїду і буду контролювати! Щовечора робитиму Вам масаж і варитиму їсти. Ви ж навчите мене? Тепер я хочу навчитися! І час у мене буде. Обіцяють на три тижні відпустити, мамо! Це неймовірно!

Вже боляче дивитись на ці окопи, склади, в яких ми живемо. Ні, не все так погано! Нам приносять пиріжки і пампушки ті, кому ми не байдужі. А ось на днях було дуже холодно (По телевізору бачив, як показують команди з новим обладнанням і теплим одягом. Чому ми такого не маємо?), то люб'язна старенька бабуся принесла нам суп. Уявляєте, мамо? Вона така ж добра, як і Ви. А суп був смачний, такий ніжний на смак.

А дома все спокійно? Надіюсь, до Вас приходив дядько Петро і підмурував будинок? Якщо ні, то зайдіть до нього, мамо! Як почнуться сильні морози, можете застудитись. Бережіть себе, поки я не можу цього зробити! А мені ж досить знати, що ви здорові, тоді можу перемогти всіх ворогів, все зробити, аби бути з Вами.

Мамо, вчора тут було справжнє пекло! Я так плакав! Вперше в житті ридав! Мій Андрійко! Мамо! Мій Андрійко потрапив у пастку. Вони не помилували його! Нікого не помилували! Всі загинули. Командир групи і всі до одного учасники. Я бачив їх тіла, ці скривавлені руки і обличчя, розбиті від ударів об каміння голови, продірявлені груди від куль! Вони не дихали. Ні один! Чому я не був з ними? Чому я не врятував їх? А мій Андрійко до кінця вірив у свою ідею! Він вірив у нашу перемогу. Він мій герой, матусю. Я так плакав за ним, ледве пізнаваним. А знаєте, що найгірше? Його дружина вагітна. На восьмому місяці. Він так радів, що дівчинка народиться. Всі наші мріють про хлопців, а він так марив дівчинкою. Лесею хотів назвати. На честь Лесі Українки. І так він марив днями, які проведе поруч з коханою і малечею, що не дозволяв собі думати про погане. Андрійко не повернеться до них! І як же вона переживе це? У 27 років стала вдовою. Вдовою героя. Хоча що це змінює? Для неї він завжди був Ведмедиком. Ведмедиком і

залишиться. Бо слово «герой» не полегшить її болю, не втрє сльози сиротині. Мамо, він лежав на полі, брудному від крові, в бур'янах під покровом ночі, чекаючи, поки знайдуть. І чому саме я мусив знайти його?

Чому я, мамо?

Брате! Як ти посмів стати героєм посмертно?!

Слава Україні! Героям Слава!

Люба моя матусю, бережіть себе

Без дати...

Ваш Василько

Матусю!

Сьогодні Андрійка і решту героїв відвезли на вільну Україну, а ми ходили у село. Серце стискалось від побаченого. Цієї ночі його обстріляли. Будинки роздубані, діти налякані сидять в руїнах і не плачуть. Їм страшно, але вони тримаються гідно. Один з групи подарував дівчинці шоколадку. Таких очей ще треба пошукати. Її будинок був вщент розвалений, а мати вагітна. Дівчина легко йшла на контакт, хоч і пройшла сім кіл пекла, і ми дізнались, що тато її вже загинув, а брат зник. Мамо, за що їй така доля? Вона ж зовсім маленька! Років дев'ять, не більше. Її з матір'ю посадили у машину, відвезли до родичів, що жили у цьому ж селі. Але й там все скрутно... Як вони виживуть тут, не знаю. Місцеві ж до нас ставляться «п'ятдесят на п'ятдесят», але для отих других «п'ятдесяти» ми є лютими ворогами. Нас звинувачують, кричать у вічі й проклинають. Так дивно це слухати, матусю, після ночей безсоння і тисячі смертей. Молоді, здорові поховалися тут зі своїми жінками та ще обурюються. Нехай їх теж мобілізують! Нехай вони теж беруть у руки зброю і йдуть захищати свої хати, свою землю, якщо їм люба Україна. А не люба – нехай їдуть, куди очі бачать! Вони не гідні жити у країні, яку ми побудуємо!

Мамо, зі мною все добре. Не падайте духом! Ось і все.

Без дати...

Ваш Василько

Матінко!

Чи вдома все добре? Як відсвяткували день свого народження? Я сподіваюсь, що у Вас було багато подарунків і гостей, аби Ви не сумували в такий день за мною. Я ж знаю Вас, матусю. Можете плакати навіть у такий радісний день. Усе пройшло чудово? Я приготував Вам подарунок. Не думаю, що він буде найкращим, але я так старався, справді. Вірите?

Ніяких проблем не виникло, рідна? Якщо щось не так, кличте дядька Петра чи будь-кого, щоб допомогли. Не робіть усе самі, чуєте? Вам потрібно берегти себе. Все, будемо вважати, що Ви пообіцяли мені.

Думаю, хотіли б дізнатись, як я. Правда? Я надто добре Вас знаю. Тож доповідаю: зараз дуже холодно. І якби серце не гріла віра, то давно вже згинули б від морозу. Та тримаємось, як один! Ніхто не здається. А нещодавно отримали зимовий одяг: утеплені камуфльовані куртки і берці. Так, звісно, краще, та від лютих морозів не рятує. І часу на чай, самі зрозумієте, немає. Чи годують добре? Я не буду скаржитись, хоча, мамусю, жити тут страшно, а то й неможливо. Все закрито, харчів не вистачає, жито знищене. Одні руїни. Що стало з Україною? Коли ми стали такими жадібними? Все грошей подавай та багатств. Наплювали на мораль. Ось не подобалось з нами в мирі жити, тепер страждають у бідності, якої раніше не бачили. Чому ж ніхто не цінує те, що має? Чому всі прагнуть того, чого ніколи не мали? Брат на брата готовий піти заради грошей, дорогих котеджів, золота. Чи так мріяли жити наші геніальні попередники? Нічого не змінилось з часів Шевченка? Ми страждаємо і просимо більше. Просимо більше і страждаємо від того, що нам мало. Отримуючи щось, нам хочеться ще, іще і знову! Але ніхто не зупиняється, мамо. Ніхто не готовий віддати те, що награвував чи відібрав у бідних під виглядом інвестицій. Мамо, якби ми не єднались (а Схід тепер знову хоче пристати до України, жити мирно і працювати без перешкод, стрілянини і смертей), програли б. І поразка була б нищівна. Але, на щастя, ми разом, українці гуртуються! Скільки ми вже

пройшли і скільки ще пройдемо! Випробовувань на нашу долю вистачило, але, ми все зможемо. Тільки крізь терни можна дібратись до зірок, правильно? Не плачте, читаючи це. Я виріс, мамо. Все буде добре! Бо й досі «за нас правда, за нас слава, і воля святая»!

Без дати...

Василько

Хто б міг подумати, що в ХХІ столітті нам доведеться проходити ще раз вже давно протоптаний шлях? Українці не вперше виборюють право на щасливе, гідне, вільне життя на землі. Сьогодні ми як ніколи згуртовані, як ніколи сильні і цілеспрямовані! Сьогодні, коли України переживає складний політичний момент, усі ми повинні об'єднатися, щоб не похитнути нашу державність, не дати загальмувати економічний розвиток країни, не допустити погіршення життя людей. Наш народ зараз відстоює демократичні засади нашого буття і діє з усвідомленням особистої громадянської відповідальності кожного за долю України. Ми бачимо свою ціль і вперто йдемо дорогою правди і віри. Сьогодні як ніколи часто згадуються слова Великого Кобзаря:

Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата,-
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Ці листи написані від особи учасника АТО, який не відправляє їх адресатові, оскільки це заборонено. У них віра в те, що наш народ докладе усіх зусиль, щоб зберегти і зміцнити єдність країни і нації, мир і злагоду, продемонструє високу свідомість, толерантність, високий патріотизм, прагнення до порозуміння з усіма, хто вболіває за неї, бажає добра.